

ผลการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาปริญญาตรี

Effects of Self-Directed Learning for Undergraduate Students in English Language Study

Received: October 24, 2025
Revised: December 09, 2025
Accepted: December 15, 2025

เอี่ยมพร ฟุเต็มวงศ์¹ และ บุษราคัม อินทสุข²
Euamporn Foutemwong¹ and Busarakham Intasuk²
(euamporn.f@northern.ac.th)

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาผลของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีจากการปฏิบัติการงานที่ได้รับมอบหมายและ 2. ประเมินกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีโดยการสำรวจตนเอง ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในวิทยาลัยเอกชนในภาคเหนือ จำนวน 39 คน ได้มาด้วยการเลือกแบบเจาะจง โดยกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปริญญาตรีที่กำลังศึกษา ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาศึกษาทั่วไปในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ใช้การวิจัยแบบผสมผสานเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยใช้การวิจัยกึ่งทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design ตามแนวคิดของ Best และ Kahn (2006) เครื่องมือวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนและแบบสอบถามความคิดเห็นผู้เรียน 15 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละและการทดสอบ t แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัยพบว่า 1. คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 และ 2. ผลการประเมินตนเองพบว่าค่าเฉลี่ยรวมของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการประเมินตนเองของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างยังแสดงถึงประเด็นที่ควรพัฒนาตนเอง ได้แก่ ความสามารถควบคุมตนเองไม่ให้เสียเวลากับสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน การติดตามความก้าวหน้าของตนเองในการทำแบบฝึกหัดอย่างสม่ำเสมอและการประเมินผลงานของตนเองหลังทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษทุกครั้ง

คำสำคัญ : การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง, การประเมินตนเอง, การเรียนรู้ตลอดชีวิต

^{1, 2} คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยนอร์ทเทิร์น จังหวัดตาก
Faculty of Education, Northern College, Tak Province

Abstract

This study aimed 1. to examine the effects of self-directed learning among undergraduate students based on assigned learning tasks and 2. to assess their self-directed learning processes through self-evaluation. The population and sample consisted of 39 second-year undergraduate students enrolled in a general education English course at a private college in Northern Thailand during the first semester of the 2025 academic year. The sample was selected purposively according to predetermined criteria. A mixed-methods design integrating quantitative and qualitative approaches was employed, using a one-group pretest–posttest quasi-experimental design following Best and Kahn (2006). The research instruments included a pretest–posttest achievement test and a 15-item student perception questionnaire. Data were analyzed using mean, standard deviation, percentage, and dependent t-test.

The findings revealed that 1. the posttest scores were significantly higher than the pretest scores at the .05 level, and 2. the students' overall self-directed learning, as assessed through self-evaluation, was at a high level. The self-evaluation results further highlighted areas requiring improvement, including students' ability to regulate distractions unrelated to learning, consistently monitor their progress while completing exercises, and evaluate their own work upon finishing English practice tasks.

Keywords: Self-directed Learning, Self-assessment, Lifelong Learning

บทนำ

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาตนเองของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี เพื่อนำไปสู่ความก้าวหน้าทางการเรียนรู้และสร้างโอกาสในอาชีพที่ยั่งยืน ความสำคัญนี้สอดคล้องกับ นโยบายการยกระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาอุดมศึกษาให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน CEFR (Common European Framework of Reference for Language) ภายในปี พ.ศ. 2567 ส่งผลให้สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องแสวงหาทางเลือกใหม่ในการสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่หลากหลายและสอดคล้องกับบริบทของผู้เรียน และสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 ในบริบทประเทศไทยที่ภาษาอังกฤษถูกมองว่าเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) นักเรียนจำนวนมากยังประสบปัญหาในการพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่าง

มีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน แม้ระบบการศึกษาจะให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง แต่ผลการประเมินระดับชาติและนานาชาติสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนยังขาดพื้นฐานภาษา ความมั่นใจ และโอกาสในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง (Boonkit, 2010; Saengboon, 2021)

ปัญหาดังกล่าว มีต้นเหตุสำคัญมาจากจุดอ่อนของหลักสูตรภาษาอังกฤษในโรงเรียนของประเทศไทย ซึ่งยังเน้นไวยากรณ์และการสอบมากกว่าการพัฒนาทักษะสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาได้จริง ครูผู้สอนหลายคนยังขาดความมั่นใจในทักษะภาษาและทักษะการสอนเชิงสื่อสาร ส่งผลให้ชั้นเรียนมักเป็นแบบครูเป็นศูนย์กลางและกิจกรรมสื่อสารแทบไม่มีโอกาสเกิดขึ้น สื่อการเรียนและตำราเรียนจำนวนมาก ไม่สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียนและขาดการเชื่อมโยงกับบริบทท้องถิ่น เวลาเรียนภาษาอังกฤษที่จำกัดและระบบประเมินผลที่เน้นข้อสอบเลือกตอบยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสฝึกฝนทักษะภาษาอย่างต่อเนื่อง (Saengboon, 2021; Hayes, 2010; Noom-ura, 2013; Choomthong, 2014; OBEC, 2016; Baker, 2012; Bunnag, 2019) จุดอ่อนเหล่านี้ส่งผลต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning: SDL) ของนักศึกษาปริญญาตรีอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจากผู้เรียนที่เติบโตมากับระบบการสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการสอบมักขาดทักษะในการกำกับการเรียนรู้ของตนเอง ทั้งด้านการตั้งเป้าหมาย การวางแผนและการประเมินความก้าวหน้า การเรียนรู้ที่พึ่งพาครูเป็นศูนย์กลางทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการตัดสินใจเลือกวิธีเรียนรู้ที่เหมาะสม ไม่กล้าลองผิดลองถูกและคาดหวังให้ครูเป็นผู้กำหนดแนวทางการเรียนทั้งหมด นอกจากนี้ เวลาเรียนที่จำกัด สื่อที่ไม่หลากหลายและระบบประเมินที่ไม่สนับสนุนทักษะสื่อสารยังลดแรงจูงใจในการเรียนและทำให้ผู้เรียนไม่สามารถสร้างนิสัยการเรียนรู้ภายนอกห้องเรียนซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของ SDL (Knowles, 1975; Garrison, 1997; Little, 2007)

แม้ว่าจะมีนโยบายที่ชัดเจน แต่จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาไทยส่วนใหญ่ยังคงประสบปัญหาในการพัฒนาตนเองเพื่อใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ (Krongbuaban, 2024) เนื่องจากภาษาอังกฤษถูกใช้ในฐานะภาษาต่างประเทศ ทำให้ขาดความคุ้นเคยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง ปัญหาดังกล่าว นำไปสู่การขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา การจัดกิจกรรมและบรรยากาศการเรียนที่ไม่เน้นการใช้ภาษาอังกฤษจริง แต่ใช้ภาษาแม่เป็นหลักในการสื่อสารและกระบวนการทบทวนการใช้ภาษาที่ไม่ต่อเนื่อง ซึ่งส่งผลให้ขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (Krongbuaban, 2024) เมื่อพิจารณาในรายละเอียดปัญหาทักษะการสื่อสาร พบว่า ความท้าทายสำคัญ ได้แก่ การจดจำเนื้อความยาว การจดจำคำศัพท์และความไม่คุ้นเคยกับสำเนียงของเจ้าของภาษาซึ่งเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจเนื้อหาในการสื่อสาร (ปิ่นทันทพ ผจญทรพรค, ณัฐวุฒิ โพธิ์ทักษิณ และ นรินทร์ มุกมณี, 2564)

เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดความมั่นใจและแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษ การส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้จึงเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนไปสู่การพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning: SDL) จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางเลือกที่น่าสนใจ โดย SDL คือ การที่ผู้เรียนกำหนดวัตถุประสงค์วางแผน ควบคุมและประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพาครูผู้สอนโดยตรง (อรนิชชา ทศตา, สิรินาถ จงกลกลาง และ นาทยา ปิรันธนานนท์, 2567) แนวคิดนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ (Adult Learning Theory หรือ Andragogy) ที่มองว่า ผู้สอนเป็นเพียง ผู้อำนวยความสะดวก หรือผู้ร่วมกิจกรรม (ปิยะ ศักดิ์เจริญ, 2558) การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจและเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ตลอดชีวิต เนื่องจากเป็นการฝึกความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ การแก้ปัญหา การสร้างความพร้อมในการเรียนรู้และทักษะการจัดการเวลา (Khalid, Bashir & Amin, 2020) นอกจากนี้ SDL ยังส่งผลเชิงบวกต่อ เจตคติและผลการเรียนรู้ในภาระงานที่ได้รับมอบหมาย เช่น การพัฒนาทักษะการอ่าน (Zhao & Lertlit, 2023) และทักษะการพูด (อริศ ไชยศิริรินทร์, วิรัช พิมพา และ วัชรภรณ์ บัวนิล, 2568) โดยมีบทบาทของครูในการกำกับดูแลและเป็นโค้ช ส่งผลเชิงบวกต่อผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (Netasit et al., 2024) แม้ว่า SDL จะมีประโยชน์อย่างมากในการส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษ แต่โดยภาพรวมจากการศึกษาการเรียนรู้ด้วยตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย พบว่า ยังอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง สาเหตุหลักเกิดจากการขาดความรู้ด้านวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง การขาดความตระหนักและการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนของผู้สอน รวมถึง ความคุ้นเคยในการเรียนรู้แบบดั้งเดิมของทั้งผู้เรียนและผู้สอน (เอษณ ยามาลี, นันทา เดชธรรมฤทธิ์ และ อธิยาภรณ์ พิทยาภรณ์, 2560)

การศึกษาผลของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาตรี จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะช่วยให้เข้าใจถึงศักยภาพของผู้เรียนในการทำกับการเรียนรู้ด้วยตนเองและชี้แนะแนวทางในการออกแบบกิจกรรมและหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนยุคศตวรรษที่ 21 รวมทั้งส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษอย่างยั่งยืน ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเพื่อมุ่งเน้นที่จะพัฒนาและประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการนำตนเองผ่านภาระงาน เพื่อสร้างแรงจูงใจและความรับผิดชอบในการพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาปริญญาตรีให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดและตอบสนองต่อความต้องการของประเทศต่อไปโดยทำการศึกษาผลของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาศึกษาทั่วไปของวิทยาลัยเอกชนในจังหวัดตาก เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองผ่านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนและปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายทางระบบออนไลน์

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีจากการปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย
2. เพื่อประเมินกระบวนการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีโดยใช้การสำรวจตนเอง

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยใช้การวิจัยกึ่งทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design ตามแนวคิดของ Best และ Kahn (2006) เครื่องมือวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนและแบบสอบถามความคิดเห็นผู้เรียน 15 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละและการทดสอบ t แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน ครอบคลุมหัวข้อสำคัญดังนี้

รูปแบบการวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ประกอบด้วยการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ในรูปแบบ One-Group Pretest-Posttest Design ตามแนวคิดของ Best และ Kahn (2006) เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและประเมินกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาปริญญาตรี

ประชากร กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยเอกชนในภาคเหนือ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 39 คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษดังกล่าว กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) คือ นักศึกษาปริญญาตรีกลุ่มเดียวกันมีส่วนร่วมในการตอบแบบสอบถามและตอบคำถามปลายเปิด เพื่อให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 3 ประเภท คือ 1) แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน (Pretest and Posttest) ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้านการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ส่งแบบส่งแบบสอบถามทางระบบออนไลน์ 2) แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียน (Questionnaire) จำนวน 15 ข้อ ใช้วัดความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองใน 5 ด้าน ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ ความรับผิดชอบและแรงจูงใจ การสืบค้นและการใช้แหล่งข้อมูล

การจัดการเวลาและการควบคุมตนเอง การประเมินและการสะท้อนผลการเรียนรู้ 3) คำถามปลายเปิด (Open-ended Questions) จำนวน 5 ข้อ เพื่อขยายความและสะท้อนรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

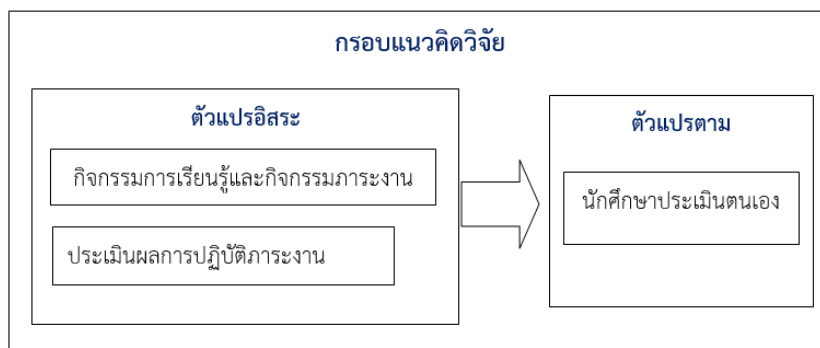
ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างจากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล ด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและด้านหลักสูตรและการสอน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ดำเนินการโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านประเมินแต่ละข้อด้วยมาตราส่วน -1, 0, +1 และคำนวณค่า Item-Objective Congruence (IOC) โดยค่า IOC มีพิสัยระหว่าง -1 ถึง +1. กำหนดเกณฑ์การยอมรับที่ $IOC \geq 0.50$. ข้อใดที่ได้ค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 จะถูกปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญและนำมาประเมินซ้ำผ่านเกณฑ์ ผลการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.82 ซึ่งอยู่ในระดับดีและมากกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่ยอมรับได้คือ 0.70 จึงสามารถนำแบบสอบถามไปใช้เก็บข้อมูลจริงได้ ผู้วิจัยปรับปรุงแบบสอบถามและคำถามปลายเปิดตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้จริง

การเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเริ่มจากการศึกษาเอกสาร แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีในบริบทการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อนำมาประกอบการพัฒนาเครื่องมือวิจัย จากนั้นได้ออกแบบเครื่องมือสองประเภท ได้แก่ 1) แบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลเชิงปริมาณเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง และ 2) คำถามปลายเปิดเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา

เครื่องมือทุกฉบับได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ด้วยวิธีดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (IOC) และปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะจนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ก่อนนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริง แต่เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนดำเนินในรูปแบบออนไลน์ ผู้วิจัยจึงใช้ระบบออนไลน์ในการเก็บข้อมูลทั้งหมด ได้แก่ 1) ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัดการเปลี่ยนแปลงของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 2) ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการตอบคำถามปลายเปิดและการสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลเชิงปริมาณ วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ร้อยละ (Percentage) และการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Paired Sample t-test) เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังเรียน ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพ วิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อสังเคราะห์ประเด็นและข้อคิดเห็นจากคำตอบปลายเปิดของผู้เรียน

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยกำหนดตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และตัวแปรตาม คือ ผลการประเมินตนเองของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง สรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยนี้เป็นการเก็บข้อมูลรายกลุ่มไม่ได้จำเพาะเจาะจง ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผลการวิจัย

1. ผลการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรี จำนวน 39 คน จากการปฏิบัติการงานที่ได้รับมอบหมาย เปรียบเทียบโดยใช้คะแนนก่อนและหลังเรียน คะแนนเต็ม 30 คะแนน พบผลการวิจัยดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรี

การทดสอบ	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{D}$	SD_D	t	Sig. (1 tailed)
ก่อนเรียน	17.41	3.23	5.87	2.24	16.38	0.00
หลังเรียน	23.28	3.52				

* $p < 0.5$

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นผลการทดสอบหาระดับนัยสำคัญทางสถิติของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง พบว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 17.41 คะแนน ทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 23.28 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนที่เป็นเป็นกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

2. ผลประเมินกระบวนการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรี โดยใช้การสำรวจตนเอง พบผลการวิจัยดังตารางที่ 2

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น
1. ฉันกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนก่อนเริ่มทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษที่เน้นการสืบทอด	4.00	0.85	มาก
2. พยายามวางแผนขั้นตอนการทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	3.97	0.87	มาก
3. มีความตั้งใจที่จะพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเองอย่างต่อเนื่อง	4.25	0.67	มาก
4. รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองโดยไม่ต้องรอให้ครูสั่งงานตลอดเวลา	4.28	0.72	มาก
5. มีแรงจูงใจในการค้นคว้าและหาคำตอบด้วยตนเอง	4.35	0.71	มาก
6. พยายามแก้ปัญหาที่พบระหว่างการทำแบบฝึกหัดโดยใช้หลายวิธี	4.36	0.70	มาก
7. สามารถเลือกใช้สื่อและแหล่งข้อมูลภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับการทำแบบฝึกหัด	4.18	0.72	มาก
8. ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อเสริมความเข้าใจเมื่อพบเนื้อหาที่ไม่ชัดเจน	4.38	0.63	มาก
9. เปรียบเทียบข้อมูลจากหลายแหล่งเพื่อหาคำตอบที่ถูกต้องและน่าเชื่อถือ	4.23	0.67	มาก
10. จัดสรรเวลาอย่างเหมาะสมในการทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษ	4.13	0.75	มาก
11. สามารถควบคุมตนเองไม่ให้เสียเวลาไปกับสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน	3.87	0.69	มาก
12. ติดตามความก้าวหน้าของตนเองในการทำแบบฝึกหัดอย่างสม่ำเสมอ	3.87	0.73	มาก
13. ประเมินผลงานของตนเองหลังทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษทุกครั้ง	3.97	0.70	มาก
14. สะท้อนคิดถึงวิธีการเรียนรู้ที่ใช้ เพื่อหาวิธีที่ดีกว่าในครั้งต่อไป	3.64	0.67	มาก
15. นำข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมาปรับปรุงการเรียนรู้ของตนเอง	4.05	0.72	มาก
รวม	4.10	0.71	มาก

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 39 คนประเมินตนเองในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าเฉลี่ยรวมของผลการประเมินการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.71) ลำดับของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจากผลการประเมินตนเองของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง 3 ลำดับแรก ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อเสริมความเข้าใจเมื่อพบเนื้อหาที่ไม่ชัดเจน ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.63) พยายามแก้ปัญหาที่พบระหว่างการทำแบบฝึกหัดโดยใช้หลายวิธี ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.7) และมีแรงจูงใจในการค้นคว้า หาคำตอบด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = 0.71)

สำหรับการประเมินที่มีผลประเมินต่ำ 3 อันดับ ได้แก่ สามารถควบคุมตนเองไม่ให้เสียเวลาไปกับสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.73) ติดตามความก้าวหน้าของตนเองในการทำแบบฝึกหัดอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.70) และประเมินผลงานของตนเองหลังทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษทุกครั้ง ($\bar{X} = 3.97$, S.D. = 0.87) 0.43) ตามลำดับ

คำถามปลายเปิด จำนวน 5 ข้อ เพื่อเพิ่มขยายความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แสดงมิติของการเรียนรู้ด้วยตนเองและวัตถุประสงค์ของการสำรวจ ดังตารางที่ 3

ข้อคำถาม	มิติการเรียนรู้การนำตนเอง	วัตถุประสงค์การสำรวจ
เมื่อท่านต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษ ท่านมักจะกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ของตนเองอย่างไร	การกำหนดเป้าหมาย	เพื่อสำรวจวิธีคิดและแนวทางการตั้งเป้าหมายการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน
ท่านเลือกแหล่งเรียนรู้หรือสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยเกณฑ์หรือเหตุผลอย่างไร	การเลือกทรัพยากร	เพื่อสำรวจเกณฑ์การตัดสินใจเหตุผลในการเลือกใช้สื่อ/ทรัพยากรสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง
โปรดเล่าวิธีการหรือกลยุทธ์ที่ท่านใช้ในการฝึกภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้	เพื่อสำรวจรูปแบบวิธีการและเทคนิคการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนเลือกใช้ด้วยตนเอง
เมื่อพบอุปสรรคหรือความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ ท่านมีวิธีแก้ปัญหาและสร้างแรงจูงใจให้เรียนต่ออย่างไร	จัดการอุปสรรคและแรงจูงใจ	เพื่อสำรวจการรับมืออุปสรรคและการสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
หลังจากที่ท่านได้เรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ท่านประเมินหรือสะท้อนผลการเรียนรู้ของตนเองอย่างไร และนำไปปรับปรุงการเรียนครั้งต่อไปอย่างไร	การประเมินและสะท้อนผล	เพื่อสำรวจวิธีการประเมินตนเองและการปรับปรุงแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

จากการตอบคำถามปลายเปิด สรุปได้ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 นักศึกษากลุ่มตัวอย่างใช้การกำหนดเป้าหมายย่อย เมื่อบรรลุเป้าหมายแล้วกำหนดเป้าหมายใหม่ที่ใหญ่ขึ้น กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากง่ายไปหายาก เขียนเป้าหมายที่ต้องการบรรลุเป็นข้อ ๆ กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน ทำได้ เข้าถึงได้

คำถามข้อที่ 2 นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง เลือกแหล่งเรียนรู้ตรงตามความสนใจ สะดวกในการเข้าถึง ใช้งานเพื่อเข้าถึงได้ง่าย

คำถามข้อที่ 3 นักศึกษากลุ่มตัวอย่างใช้รูปแบบการเรียนรู้จากสื่อใกล้ตัว เช่น ดูหนัง ฟังเพลง พูดคุยกับชาวต่างชาติโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อให้มากที่สุด ถามผู้รู้เพื่ออธิบายสิ่งที่ไม่เข้าใจ เป็นต้น

คำถามข้อที่ 4 นักศึกษากลุ่มตัวอย่างรับมือกับอุปสรรคในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยการหาแรงบันดาลใจเพิ่มเติม หยุดพักแล้วทำความเข้าใจใหม่อีกครั้ง แบ่งเนื้อหาที่ยากเป็นส่วนย่อย ให้กำลังใจตนเอง

คำถามข้อที่ 5 นักศึกษากลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองหลากหลายวิธี เช่น ประเมินตนเองกับผลการทดสอบ เปรียบเทียบผลการประเมินในห้องเรียนกับครั้งต่อ ๆ ไป ประเมินตนเองด้วยการทดลองพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน เป็นต้น

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองผ่านภาระงานที่ได้รับมอบหมายและประเมินระดับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรี โดยสรุปผลและอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. ผลของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีจากการปฏิบัติการงานที่ได้รับมอบหมาย ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการนำตนเองผ่านภาระงานช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างชัดเจน

ผลดังกล่าวเกิดจากลักษณะของกระบวนการ Self-Directed Learning (SDL) ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ ได้แก่ การตั้งเป้าหมาย การวางแผน การเลือกกลยุทธ์การเรียนรู้และการประเมินผลด้วยตนเอง กระบวนการเหล่านี้ช่วยกระตุ้นความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ เพิ่มแรงจูงใจภายในและส่งเสริมการเรียนรู้เชิงรุก ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความรู้และทักษะอย่างเป็นรูปธรรม

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Tough (1971) และทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ (Andragogy) ของ Knowles (1975) ที่เสนอว่า การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีอิสระในการกำกับตนเองจะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์และเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Khalid, Bashir และ Amin (2020) ที่พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบ SDL ซึ่งมีโครงสร้างการสนับสนุนจากผู้สอนช่วยเพิ่มแรงจูงใจและผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ

ดังนั้น ผลการวิจัยในครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่า การออกแบบภาระงานที่มีความหมายต่อผู้เรียน (Meaningful tasks) ควบคู่กับการกำกับติดตามของผู้สอน มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2. ประเมินกระบวนการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีโดยใช้การสำรวจตนเอง จากผลการประเมินตนเองของนักศึกษาพบว่า ระดับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยผู้เรียนมีทักษะเด่นในด้านการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติม การใช้วิธีแก้ปัญหาที่หลากหลายและแรงจูงใจภายในสูง อย่างไรก็ตาม ยังพบข้อจำกัดด้านการกำกับตนเอง ได้แก่ การบริหารเวลา การติดตามความก้าวหน้าของงานและการประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ของตนเองที่ยังอยู่ในระดับปานกลางถึงต่ำ

ผลการประเมินสะท้อนให้เห็นว่า แม้ผู้เรียนจะมีความพร้อมและเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง แต่ประสบการณ์การเรียนรู้ในระบบการศึกษาที่เน้นการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลางเป็นเวลานาน ทำให้ทักษะด้านการกำกับตนเองยังไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ ผู้เรียนจึงสามารถค้นคว้าและลงมือปฏิบัติได้ดี แต่ยังขาดความสม่ำเสมอในการติดตามประเมินผลการเรียนรู้และการจัดการเวลาให้มีประสิทธิภาพ ข้อค้นพบนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เอษณ ยามาลี และคณะ (2560) ที่ระบุว่าผู้เรียนไทยมักมีทักษะด้าน SDL ในระดับต่ำถึงปานกลาง โดยเฉพาะทักษะในการกำกับและประเมินตนเองและยังสอดคล้องกับบุปผา อยู่ทรัพย์ (2013) ที่เสนอว่า ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับคู่มือ กลยุทธ์ หรือแบบฝึกหัดที่ช่วยกำกับกระบวนการเรียนรู้เพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ ในอีกมิติหนึ่ง ผลการประเมินพบว่าแรงจูงใจภายในของผู้เรียนสูง ซึ่งสะท้อนว่า ภาระงานที่นักศึกษาทำ มีความหมายต่อตนเองและเอื้อต่อการใช้ภาษาในชีวิตจริง ส่งผลให้เกิดการมีส่วนร่วมและการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น ผลลัพธ์นี้จึงสอดคล้องกับแนวคิดของ Garrison (1997) ที่มองว่า แรงจูงใจภายในเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างความพร้อมของผู้เรียนในการกำกับตนเอง

โดยสรุป ผลการวิจัยสนับสนุนอย่างชัดเจนว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองผ่านภาระงานมีประสิทธิภาพต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยกลไกสำคัญอยู่ที่การส่งเสริมบทบาทเชิงรุกของผู้เรียน การกระตุ้นแรงจูงใจภายในและความสอดคล้องกับกรอบแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning: SDL) ของ Knowles (1975) ที่ชี้ว่า ผู้เรียนที่มีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายและติดตามความก้าวหน้า มีพัฒนาการทางวิชาการสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ

ผลการประเมินระดับ SDL ของผู้เรียนพบว่า แม้คะแนนรวมอยู่ในระดับสูง แต่ยังมีข้อจำกัดด้านทักษะการกำกับตนเอง (Self-regulation) ซึ่งอาจสะท้อนถึงรูปแบบการเรียนรู้แบบครูเป็นศูนย์กลางในระบบการศึกษาดั้งเดิม และการขาดโครงสร้างสนับสนุนที่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะดังกล่าวตามที่ Zimmerman (2002) ระบุว่า การกำกับตนเองเป็นทักษะที่ต้องได้รับการเสริมสร้างอย่างค่อยเป็นค่อยไปผ่านกิจกรรมที่มีการออกแบบอย่างเป็นระบบ

ผลลัพธ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นความจำเป็นในการออกแบบภาระงานที่ช่วยสร้างทักษะการกำกับตนเองอย่างเป็นขั้นตอน เช่น การตั้งเป้าหมายย่อย การบันทึกความก้าวหน้าและการประเมินตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของ Garrison (1997) ที่ระบุว่า โครงสร้างสนับสนุนที่เหมาะสมเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

งานวิจัยนี้ยืนยันว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาปริญญาตรี อย่างไรก็ตาม ยังจำเป็นต้องพัฒนากลไกเสริมเพื่อเพิ่มความเข้มแข็งด้านการกำกับตนเอง เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่ยั่งยืนในระยะยาว

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสามารถส่งเสริมทักษะการวางแผน การปฏิบัติงาน และการประเมินผลของผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบ ดังนั้น ผู้สอนควรนำผลการวิจัยไปใช้โดยออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้และภาระงานที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้ นักศึกษาสามารถพัฒนาความรับผิดชอบและความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ต่อเนื่อง นอกจากนี้ ควรส่งเสริมทักษะการกำกับตนเองของผู้เรียน โดยเน้นการฝึกใช้กลวิธีสำคัญ ได้แก่ การจัดการเวลา การควบคุมสิ่งรบกวน การติดตามความก้าวหน้าด้วยเครื่องมือ เช่น สมุดบันทึกการเรียนรู้หรือแบบตรวจสอบ และการประเมินตนเองหลังการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ ผู้สอนควรทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการความสะดวกและผู้ติดตามความก้าวหน้าอย่างใกล้ชิด เพื่อให้คำแนะนำ ขยายความเข้าใจ และกระตุ้นแรงจูงใจในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาอย่างเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งต่อไปควรเน้นการศึกษาปัจจัยเชิงลึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกำกับตนเองของผู้เรียนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการสังเกตพฤติกรรม เพื่อให้เข้าใจสาเหตุหรือเงื่อนไขที่ทำให้ นักศึกษา ยังไม่สามารถจัดการตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลลัพธ์ดังกล่าวจะช่วยในการออกแบบแนวทางการสอนที่เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนไทยมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ควรมีการพัฒนาและทดลองใช้เครื่องมือหรือคู่มือการสอนที่มุ่งส่งเสริมทักษะการกำกับตนเองในลักษณะเจาะจง เพื่อศึกษาประสิทธิผลของเครื่องมือดังกล่าวต่อความสามารถในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียน อีกทั้ง ควรศึกษาการเปรียบเทียบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ระหว่างการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและ

การเรียนการสอนแบบดั้งเดิม เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่แตกต่างกันและเพื่อเป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาต่อไป

องค์ความรู้จากการวิจัย

จากงานวิจัยนี้ สามารถสรุปองค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นได้ดังนี้

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนที่ไม่ใช่ นักศึกษาวิชาเอก งานวิจัยทำให้เกิดรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่เหมาะสมกับผู้เรียนไทยในบริบทออนไลน์โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นสาขาหลัก ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยในต่างประเทศที่ใช้กับผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาแข็งแกร่งกว่า

2. ความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับพฤติกรรมการกำกับตนเองของนักศึกษาไทย ผลการวิจัยพบลักษณะเฉพาะทางพฤติกรรมของผู้เรียนไทย คือ มีความสามารถสูงในด้านแรงจูงใจ ความพยายามและการค้นคว้า แต่มีจุดอ่อนอย่างชัดเจนในด้านการควบคุมตนเอง การจัดการเวลาและการติดตามความก้าวหน้า ซึ่งยังไม่เคยมีงานวิจัยรายงานในเชิงลึกในบริบทเดียวกันมาก่อน

3. แนวทางพัฒนาครูผู้สอนภาษาอังกฤษในบริบทไทย งานวิจัยชี้ว่า บทบาทของครูใน SDL ต้องเป็น “ผู้อำนวยความสะดวกและผู้กำกับติดตาม” (Facilitator and Monitor) ไม่ใช่เพียงผู้ให้เนื้อหาเหมือนการสอนแบบดั้งเดิม เป็นข้อมูลใหม่ที่สามารถใช้วางนโยบายหรืออบรมครูภาษาอังกฤษต่อไปได้

ภาพที่ 2 องค์ความรู้จากการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้นำไปสู่การพัฒนากรอบแนวคิดใหม่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ไม่ใช่ นักศึกษาวิชาเอก โดยพบว่า ภาระงานที่ได้รับการออกแบบตามกระบวนการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองทั้งสามขั้นตอน ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้กระบวนการกำกับตนเอง ได้แก่ การวางแผน การจัดการเวลา การควบคุมสิ่งรบกวน การติดตามความก้าวหน้าและการประเมินผลด้วยตนเอง ซึ่งกระบวนการเหล่านี้มีส่วนสำคัญโดยตรงต่อการเพิ่มขึ้นของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยนี้ จึงทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ในรูปแบบโมเดลความสัมพันธ์ระหว่าง “ภาระงาน – การกำกับตนเอง – ผลลัพธ์การเรียนรู้” ที่เหมาะสมกับบริบทของนักศึกษาไทยและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในอนาคตได้อย่างเป็นรูปธรรม ดังภาพที่ 2

รายการอ้างอิง

- บุบผา อยู่ทรัพย์. (2013). การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้. *Journal of Multidisciplinary in Social Sciences*, 8(2), 189–204.
- ปิยะ ศักดิ์เจริญ. (2558). ทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่และแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเอง: กระบวนการเรียนรู้เพื่อการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต. *วารสารพยาบาลทหารบก*. 16(1), 8-13.
- ปิ่นทนต์พ ผจญทรพรรณ, ณัฐภูมิ โพธิ์ทักษิณ และ นรินทร์ มุกมณี. (2564). ปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของคนไทย. *วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์*. 6(3), 911-920.
- อติศ ไชยศิริจันทร์, วิรัช พิมพา และ วัชรภรณ์ บัวนิล. (2568). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบนำตนเอง. *วารสารวิชาการและการวิจัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*, 15(2), 216-228.
- อรนิชชา ทศตา, สิรินาถ จงกลกลาง และ นาทยา ปิณฑนนท์. (2567). การเรียนรู้ด้วยตนเอง. *วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)* 18(3), 375-387.
- เอษณ ยามาตี, นันทา เดชธรรมฤทธิ์ และ อธิยาภรณ์ พิทยาภรณ์. (2560). การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งพาตนเองกับความเข้าใจที่แท้จริงสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย. ในการประชุมนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 11 ปีการศึกษา 2561 (น.1828-1841). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรังสิต.
- Best, J. and Kahn, J. (2006). *Research in Education*. 10th Ed. Boston, MA: Pearson Education Inc.

- Khalid, M., Bashir, S., & Amin, H. (2020). Relationship between Self-Directed Learning and Academic Achievement of University Students: A Case of Online Distance Learning and Traditional Universities. *Bulletin of Education and Research*, 42(2), 131-148.
- Krongbuaban, P. B. P. (2024). English Learning Problems in the 21st Century. *Journal Damma for Life*, 30(1), 43-57.
- Morris, T. H., Bremner, N., & Sakata, N. (2025). Self-directed Learning and Student-Center Learning: A conceptual comparison. *Pedagogy, Culture & Society*, 33(3). 847-866.
- Netasit, A., Intasuk, B. Teanprapakun, P., Fongkanta, P., & Buakanok, F. S. (2024). The Development of Self-directed Learning through Blended-Learning Approach for Students in English Language Subject Group: The Opportunity Expansion Schools. *Journal of Education and Learning*, 14(6). 222-232.
- Zhao, W. & Lertlit, S. (2023). The Enhancement of Self-Directed Learning on Tertiary Level Students' English Reading Skills: A Thai Private University Context. *LEARN Journal: Language Education and Acquisition Research Network*, 16(2), 588-602.